[2021] 11 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 51

ਇਰੱਪਾ ਸਿਦੱਪਾ ਮੁਰਗਨਵਰ

ਬਨਾਮ

ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ

(ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1473-1474 2017)

08 ਨਵੰਬਰ, 2021

[ਐਲ ਨਾਗੇਸ਼ਵਰ ਰਾਓ, ਸੰਜੀਵ ਖੰਨਾ ਅਤੇ ਬੀ ਆਰ ਗਵਈ, ਜੇਜੇ]

ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860: ਧਾਰਾ 302, 376, 364, 366ਏ ਅਤੇ 201 - ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ - ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੇਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਚੀ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬੋਰੀ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ - ਧਾਰਾ 302, 376, 364, 366 ਏ ਅਤੇ 201 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਆਯੋਜਕ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਅਤੇ ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ, ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ - ਹਾਲਾਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਹਨ - ਉਹ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਰੁਝਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹਨ - ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਇੰਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਟੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ - ਸਥਾਪਿਤ ਤੱਥ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹਰ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302, 376, 364, 366 ਏ ਅਤੇ 201 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸਜ਼ਾ/ਸਜ਼ਾ: ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ - 5 ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਚੀ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ - ਧਾਰਾ 302, 376, 364, 366ਏ ਅਤੇ 201 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ - ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ - ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ: ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੈ - ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਰਕ ਹਨ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣਾ (23/25 ਸਾਲ), ਉਸ ਦਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਮਾਜਿਕ-ਆਰਥਿਕ ਪਿਛੋਕੜ, ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ, ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੈਰ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਲਗਭਗ 10 ਸਾਲ 10 ਮਹੀਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਹਨ, ਹੋਰ ਭੜਕਾਊ ਕਾਰਕ ਹਨ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਘਿਨਾਉਣਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ,

ਉਮਰ ਕੈਦ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ - ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਹਾਈ/ ਮੁਆਫੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਕੈਦ ਕੱਟ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ।

ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ, 1973: ਧਾਰਾ 235 (2) - ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਕੇ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਬਾਰੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਨਾ ਕਰਕੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ - ਕਿਹਾ: ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਦਾਲਤ ਨੇ

ਆਯੋਜਿਤ: 1.1 ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਸ਼ਰਦ ਬਿਰਧੀਚੰਦ ਸਰਦਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪੰਜ ਗੁਣਾ ਟੈਸਟ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲਾਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ; ਉਹ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਰੁਝਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਇੰਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਿੱਟੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ; ਸਥਾਪਤ ਤੱਥ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹਰ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਰ ਆਦਿ ਦੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 21] [67- ਜੀ - ਐੱਚ; 68- ਏ - ਬੀ]

ਸ਼ਰਦ ਬਿਰਧੀਚੰਦ ਸਰਦਾ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (1984) 4 ਐਸਸੀਸੀ 116: [1985] 1 ਐਸਸੀਆਰ 88 - ਭਰੋਸੇਯੋਗ।

1.2 ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਲੈਣ ਲਈ ਗਵਾਹਾਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 12] [64-ਡੀ]

1.3 ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ -7, ਪੀਡਬਲਯੂ -8, ਪੀਡਬਲਯੂ -9 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -10 ਗਵਾਹ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਈਟ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ / ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -7 ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਨਦੀ ਤੱਕ ਦਾ ਰਸਤਾ ਵੀ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਲੰਬਾ ਹੈ. ਪੀਡਬਲਯੂ -15 ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉਸ ਦੇ ਖੇਤ ਦੇ ਨਾਲ ਕੂੜੇ ਦੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਝਾੜੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅੱਗੇ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਖੇਤ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜੀਬ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਦੂਜਾ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਹਨ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ -8, ਪੀਡਬਲਯੂ -9 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -10 ਦੁਆਰਾ 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਾਰੀਖ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੋਰੀ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਝੂਠੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਾਤ 8:30 ਵਜੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲਿਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਘਟਨਾ ਦੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਵੇਖਣ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਤਾਰੀਖਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਗ੍ਰੈਗੋਰੀਅਨ ਕੈਲੰਡਰ ਵਿੱਚ, ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਜਾਂ ਨਤੀਜੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ. [ਪੈਰਾ 13, 14] [64-ਈ - ਐੱਚ; 65- ਏ - ਬੀ]

1.4 29 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਨੇ ਸ਼ਾਮ 5:00 ਵਜੇ ਗੁੰਮਸ਼ੁਦਗੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਆਰ, ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-19 ਦੇ ਮਾਪੇ ਵੀ ਪਿੰਡ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ। ਜੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -8, ਪੀਡਬਲਯੂ -9 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -10 ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜ ਲੈਂਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਲੜਕੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਆਰ ਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਿਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ -8, ਪੀਡਬਲਯੂ -9 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -10 ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਹ 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਸੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ -8, ਪੀਡਬਲਯੂ -9 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -10 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਪੂਰਵਕ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ -1 ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤਾਰੀਖਾਂ ਦੀ ਅਸੰਤੁਲਨਤਾ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਕਾਰਨ ਅਣਜਾਣੇ ਜਾਂ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਜੋਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ. [ਪੈਰਾ 15] [65- ਬੀ - ਐੱਫ]

1.5 ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਬਚੀ ਹੈ ਕਿ ਆਰ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਦੋ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੋਰੀ ਵਿੱਚ ਲੁਕਾ ਕੇ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਮੱਧ-ਉੱਚਾ ਪਾਣੀ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ -9 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -10 ਨੇ ਲਗਭਗ ਇਕੋ ਤਰਜ਼ 'ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ. [ਪੈਰਾ 16] [65- ਜੀ - ਐੱਚ; 66- ਏ]

2.1 ਵਿਵਾਦਿਤ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਕੇਸ-ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਵਿਆਪਕ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਰਾਏ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਕੋਈ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਨਹੀਂ ਲੱਭੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੰਭੀਰ ਹਾਲਾਤ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਤਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਉਸ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਰ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੇਸ ਨੂੰ "ਦੁਰਲੱਭ ਤੋਂ ਦੁਰਲੱਭ" ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ, ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਘਿਨਾਉਣੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਾਜ ਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਦਿੱਤਾ। [ਪੈਰਾ 23] [68- ਡੀ-ਜੀ]

2.2 ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤੋਂ ਤਾਕਤ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਰਾਜ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਮਾਜ ਦੇ ਨੈਤਿਕ ਤਾਣੇ-ਬਾਣੇ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਅਸਧਾਰਨ ਅਪਰਾਧ ਹਨ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ 'ਦੁਰਲੱਭ ਤੋਂ ਦੁਰਲੱਭ' ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਿਸਕੁਟ ਦੇਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਚੀ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਰ ਵਿਰੋਧ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਉਕਸਾਵੇ. ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਅਪਰਾਧ ਰਿਕਾਰਡ ਬਿਊਰੋ (ਐੱਨ. ਸੀ. ਆਰ. ਬੀ.) ਦੇ ਅੰਕੜਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਲ 2020 ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਔਸਤਨ 77 ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੋਈਆਂ, ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਸਖਤ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 25] [70- ਸੀ - ਈ]

2.3 ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 (2) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਡਗਦੂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 26] [70-F- ਜੀ; 71- ਡੀ]

2.4 ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ "ਜੁਰਮ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਿਨਾਉਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਬੇਰਹਿਮੀ, ਵਹਿਸ਼ੀਆਨਾ ਅਤੇ ਬਗਾਵਤ ਸੀ। ਇਹ ਸਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਛੋਟੀ ਉਮਰ (23/25 ਸਾਲ) ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਕਾਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਗਲਤ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪਿਛੋਕੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਸੀ. ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਾਜ ਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਖਤਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਾਲੇ ਕੈਦੀ ਨਾਮਾਤਰ ਰੋਲ ਤੋਂ ਇਹ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ 'ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ' ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਮੁਆਫੀ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਮੋੜ ਲੈਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ (23/25 ਸਾਲ), ਉਸ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਮਾਜਿਕ-ਆਰਥਿਕ ਪਿਛੋਕੜ, ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ, ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੈਰ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ 10 ਸਾਲ 10 ਮਹੀਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਹਨ, ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕਾਰਕਾਂ ਵਜੋਂ ਤੋਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ ਜੋ ਸਿਰਫ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਰਾਜ ਨੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਮਾਜ ਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਖਤਰੇ ਵਜੋਂ ਹਿੰਸਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਰੇਗਾ; ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਘਿਨਾਉਣਾ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਮਰ ਕੈਦ ਉਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਜੀਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਕਬਰ ਹੈ ਅਤੇ

ਸਮਾਜ ਲਈ ਗੰਭੀਰ ਖਤਰਾ, ਅਤੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਤਰੇ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਧਾਰ, ਮੁੜ ਵਸੇਬੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਗਾਊਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ. [ਪੈਰਾ 28] [72-ਡੀ-ਜੀ; 73-ਏ-ਡੀ]

2.5 ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਕ ਹਨ, ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਹਾਈ/ ਮੁਆਫੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤੀਹ (30) ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਅਸਲ ਕੈਦ ਨਹੀਂ ਕੱਟ ਲੈਂਦਾ। ਹੋਰ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਚੱਲਣਗੀਆਂ ਨਾ ਕਿ ਲਗਾਤਾਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 376 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 29] [73- ਡੀ - ਐੱਫ]

2.6 ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 302, 376, 364, 366ਏ ਅਤੇ 201 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 376, 364, 366ਏ ਅਤੇ 201 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ 30 ਸਾਲ ਦੀ ਅਸਲ ਕੈਦ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਹਾਈ/ ਮੁਆਫੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਚੱਲਣਗੀਆਂ ਨਾ ਕਿ ਲਗਾਤਾਰ। [ਪੈਰਾ 30] [73- ਐੱਫ - ਜੀ; 74- ਏ]

ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ (2012) 12 ਐਸਸੀਸੀ 158: [2012] 9 ਐਸਸੀਆਰ 226; ਰਣਜੀਤ ਕੁਮਾਰ ਹਲਦਾਰ ਬਨਾਮ ਸਿੱਕਮ ਰਾਜ (2019) 7 ਐਸਸੀਸੀ 684: [2019] 9 ਐਸਸੀਆਰ 754; ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1976) 4 ਐਸਸੀਸੀ 190: [1977] 1 ਐਸਸੀਆਰ 229; ਦਗਦੂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (1977) 3 ਐਸਸੀਸੀ 68: [1977] 3 ਐਸਸੀਆਰ 636; ਸ਼ਤਰੂਘਨ ਬਬਨ ਮੇਸ਼ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (2021) 1 ਐਸਸੀਸੀ 596; ਬੰਟੂ ਉਰਫ ਨਰੇਸ਼ ਗਿਰੀ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (2001) 9 ਐਸਸੀਸੀ 615: [2001] 4 ਬੇਨਤੀ ਐਸਸੀਆਰ 298; ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਦਸ਼ਰਥ ਬੋਰਾਟੇ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ, (2015) 6 ਐਸਸੀਸੀ 652: [2015] 5 ਐਸਸੀਆਰ 1112; ਮੁਲਾ ਬਨਾਮ ਮੁਲਾ ਰਾਜ

ਯੂ.ਪੀ. (2010) 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 508: [2010] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 633; ਮੋਹਨ ਬਨਾਮ ਟੀਐਨ ਰਾਜ (1998) 5 ਐਸਸੀਸੀ 336: [1998] 3 ਐਸਸੀਆਰ 317; ਅਖਤਰ ਬਨਾਮ ਅਖਤਰ। ਯੂਪੀ ਰਾਜ (1999) 6 ਐਸਸੀਸੀ 60; ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਬਨਾਮ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀਹਰਨ ਉਰਫ ਮੁਰੂਗਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (2016) 7 ਐਸਸੀਸੀ 1: [2015] 14 ਐਸਸੀਆਰ 613.

ਮੋਦੀ ਦੀ ਮੈਡੀਕਲ ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਅਤੇ ਟੈਂਕਸੀਕੋਲੋਜੀ ਦੀ ਪਾਠ ਪੁਸਤਕ, 25 ਵਾਂ ਸੰਸਕਰਣ (2016), ਅਧਿਆਇ 15 - 'ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਸਮਾਂ'। ਪੰਨਾ 352 - ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

<u>ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ</u>

[2012] 9 ਐਸਸੀਆਰ 226	ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ	ਪੈਰਾ 16
[2019] 9 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 754	ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ	ਪੈਰਾ 16
[1985] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 88	'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੋ	ਪੈਰਾ 21
[1977] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 229	ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ	ਪੈਰਾ 26
[1977] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 636	ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ	ਪੈਰਾ 26
(2021) 1 ਐਸਸੀਸੀ 596	ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ	ਪੈਰਾ 26
[2001] 4 ਬੇਨਤੀ ਐਸਸੀਆਰ 298	ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ	ਪੈਰਾ 27
[2015] 5 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 1112	ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ	ਪੈਰਾ 28
[2010] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 633	ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ	ਪੈਰਾ 28
[1998] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 317	ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ	ਪੈਰਾ 28
(1999) 6 ਐਸਸੀਸੀ 60	ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ	ਪੈਰਾ 28
[2015] 14 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 613	ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ	ਪੈਰਾ 30

ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਾ: 2017 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1473-1474।

ਕਰਨਾਟਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 06.03.2017 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ, ਧਾਰਵਾੜ ਬੈਂਚ ਨੇ 2013 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 2082 ਅਤੇ 2013 ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 32 ਵਿੱਚ।

ਗੌਰਵ ਅਗਰਵਾਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਨਿਖਿਲ ਗੋਇਲ, ਏਏਜੀ, ਵੀਐਨ ਰਘੂਪਤੀ, ਵਿਨੈ ਮੈਥਿਊ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਸੰਜੀਵ ਖੰਨਾ, ਜੇ.

1. ਕਰਨਾਟਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ 6 ਮਾਰਚ 2017 ਨੂੰ ਧਾਰਵਾੜ ਵਿਖੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਚੁਣੌਤੀ ਅਧੀਨ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ – ਇਰੱਪਾ ਸਿਦੱਪਾ ਮੁਰਗਨਾਵਰ - ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, 1860 ਦੀ ਧਾਰਾ 302, 376, 364, 366ਏ ਅਤੇ 201 (ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, 'ਕੋਡ') ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ; ਅਤੇ ਧਾਰਾ 302 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ, ਧਾਰਾ 376 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ, ਧਾਰਾ 364 ਅਤੇ 366 ਏ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਡਿਫਾਲਟ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖਤ ਕੈਦ ਅਤੇ 10,000/- ਰੁਪਏ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖਤ ਕੈਦ ਅਤੇ 2 ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ। ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 201 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਡਿਫਾਲਟ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ 2000/- ਰੁਪਏ। ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 376, 364, 366ਏ ਅਤੇ 201 ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

2. ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਆਰ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬੋਰੀ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਬੇਨੀਹਲਾ ਨਾਂ ਦੀ ਨਦੀ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਤਿੰਨ ਪੱਖਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ: (i) ਅਪੀਲਕਰਤਾ 28 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਘਰੋਂ ਆਰ ਲੈ ਗਿਆ; (ii) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕੁਝ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਆਰ ਅਤੇ ਬੋਰੀ ਲੈ ਕੇ ਬੈਨੀਹਾਲਾ ਨਦੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ (iii) 1 ਜਨਵਰੀ 2011 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਆਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਬੇਨੀਹਾਲਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬੋਰੀ ਵਿੱਚ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

3. 5 ਸਾਲ ਅਤੇ 2 ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਲੜਕੀ ਆਰ ਕਰਨਾਟਕ ਦੇ ਗਦਗ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਤਾਲੁਕਾ ਨਾਰਗੁੰਡ ਦੇ ਪਿੰਡ ਖਾਨਾਪੁਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਨਾ ਰੰਗੱਪਾ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪੇ ਮੰਗਲੌਰ, ਕਰਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਰੰਗੱਪਾ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀ ਵੈਂਕਟਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਤੀਜੇ ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -6) ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ 28 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 6:30 ਵਜੇ ਆਰ ਟੀਵੀ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆਇਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਕਰੀਬ 6.30 ਵਜੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਸਕੁਟ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਹਨਮੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -4), ਜੋ ਰੰਗੱਪਾ ਦਾ ਭਰਾ ਹੈ, ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਆਰ ਉਸ ਰਾਤ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਦੇ ਘਰ ਆਰ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ।

ਹਨਮੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -4) ਨੇ 29 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਨਰਗੁੰਡ ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਗੁੰਮਸ਼ੁਦਗੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ -6)। ਇਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 28 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਰਾਤ 9 ਵਜੇ, ਉਸਨੂੰ ਮਲਾਨਾਗੌੜਾ ਕਾਗਦਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -14) ਨੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਰ ਲਾਪਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਰੰਗੱਪਾ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਧੀ ਯਲਵਵਾ ਮੰਗਲੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -23) ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਆਰ ਟੀਵੀ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸ਼ਾਮ 6:30 ਵਜੇ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ, ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਆਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਤੱਥ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਲਵਵਾ ਮੈਂਗਲੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-23) ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਆਰ 28 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਕਰੀਬ 6:30 ਵਜੇ ਟੀਵੀ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਘਰ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਆਰ ਘਰ ਨਹੀਂ ਪਰਤੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਨਾਲ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਆਰ ਟੀਵੀ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਾਹਰ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਯਾਲਵਵਾ ਮੈਂਗਲੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -23) ਨੇ ਆਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਫਲ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਆਰ. ਨੂੰ ਉਕਤ ਮਿਤੀ ਜਾਂ 29 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ।

4. ਹਨਮੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -4) ਅਤੇ ਯਲਵਵਾ ਮੈਂਗਲੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -23) ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਕਿ ਆਰ ਲਾਪਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸੰਗਨਬਾਸੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -1) ਅਤੇ ਮਾਂ ਸ਼ਿਵਲੀਲਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -19) 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਖਾਨਪੁਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਰ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਸੰਗਾਨਬਾਸੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -1) ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਲਿਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ 1 ਜਨਵਰੀ 2011 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 12:30 ਵਜੇ ਨਰਗੁੰਡ ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹਨਮੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -4) ਨੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਡੀਗੇੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀ -10) ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਬੇਨੀਹਲਾ ਨਦੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਥਾਣੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਬਾਰੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸੇ ਤਰਜ਼ 'ਤੇ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਯੱਲਾਪਗੌੜਾ ਕਾਗਦਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -7), ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਡੀਗੇੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀ -10) ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੋਰੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਰ ਨੂੰ ਨਦੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਬੂਤ, ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਰ ਅਤੇ ਬੋਰੀ ਲੈ ਕੇ ਨਦੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

5. ਯੱਲਾਪਗੌੜਾ ਕਾਗਦਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -7) ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਪੱਖ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ 28 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਰਾਤ ਕਰੀਬ 8:30 ਵਜੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ (ਜਿਸ ਨੇ ਫ੍ਰੌਕ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ) ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੋਰੀ ਲੈ ਕੇ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ ਰੋਡ ਤੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਕਤ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਦੀਗੌੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 28 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਰਾਤ 8:30 ਵਜੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਲਿਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-8), ਗਦੀਗੌੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਾਤ 8:30 ਵਜੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਅਤੇ ਬੋਰੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਤਾਰੀਖ ਦੇ ਇਸ ਅਸੰਤੁਲਨ ਅਤੇ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਾਂਗੇ।

6. ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -6) ਨੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਪਿੰਡ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਾਰਕ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ੱਕ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਰ ਨੂੰ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਾਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਅਗਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

7. ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬੀ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -24) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ 1 ਜਨਵਰੀ 2011 ਨੂੰ ਪੀਐਸਆਈ ਐਸਐਸ ਕਮਾਥਾਗੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -25) ਤੋਂ ਜਾਂਚ ਦਾ ਚਾਰਜ ਸੰਭਾਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗੌਡੱਪਾਗੌੜਾ ਹਨਮੰਤਗੌੜਾ ਕਾਗਦਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਸਮਾਂ 1 ਜਨਵਰੀ 2011 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 4:30 ਵਜੇ ਹੈ। ਬੀ. ਵਿਜੇਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -24) ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਖੁਲਾਸਾ ਬਿਆਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ -17) ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਦੋ ਪੱਥਰਾਂ ਵਾਲੇ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਬੈਗ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬੈਨੀਹਾਲਾ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸਰੈਡੀ ਰਾਮਗੌੜਾ ਹੋਸਾਮਨੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -15) ਦੇ ਖੇਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਬੇਨੀਹਾਲਾ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿਖਾਈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਆਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਸੁੱਟੀ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰਜ਼ 'ਤੇ ਰਾਜੇਸਾਬ ਨਦਾਫ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਅਤੇ ਸ਼ੰਕਰੱਪਾ ਤਾਦਾਸੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-12) ਨੇ ਲਗਭਗ ਇਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਵਿਚ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬੇਨੀਹਾਲਾ ਵਿਚ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿਖਾਈ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਆਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਦੋ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੋਰੇ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਡੁੱਬਾਇਆ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੋਰੀ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਅਤੇ ਦੋ ਪੱਥਰ ਸਨ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਰਾਜੇਸ਼ਬ ਨਦਾਫ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -11) ਅਤੇ ਸ਼ੰਕਰੱਪਾ ਤਾਡਾਸੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -12) ਅਤੇ ਐਮਓ.1 ਅਤੇ ਐਮਓ.2 ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਐਮ.ਓ.3 ਅਤੇ ਆਰ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨੇ ਗਏ ਫ੍ਰੈਂਕ ਨੂੰ ਐਮ.ਓ.4 ਵਜੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਜੇਸਾਬ ਨਦਾਫ (ਪੀਡਬਲਯੂ -11) ਅਤੇ ਸ਼ੰਕਰੱਪਾ ਤਾਦਾਸੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -12) ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪੰਚ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀਨਿਵਾਸਰੈਡੀ ਰਾਮਾਗੌੜਾ ਹੋਸਮਾਨੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -15) ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੰਪ ਸੈੱਟ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਪਾਈਪ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਬੋਰੀ ਮਿਲੀ। ਦੋ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਲੱਭਣ ਲਈ ਬੋਰੀ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਆਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਸਟ੍ਰੀਮ ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

8. ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਾਂਗੇ, ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।

9. ਕਥਿਤ ਪਹਿਲੀ ਅੰਤਰ 28 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 6:30 ਵਜੇ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -6) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਹਨਮੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -4) ਅਤੇ ਯਲਵਾ ਮੈਂਗਲੈਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -23) ਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਰ ਨੂੰ ਬਿਸਕੁਟ ਲੈਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਅਤੇ ਮਨਘੜਤ ਸਬੂਤ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ -6 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ 29 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5:00 ਵਜੇ ਹਨਮੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -4) ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -6) ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਆਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਬਾਰੇ ਹੈਨਮੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -4) ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ. ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਪੀਐਸਆਈ ਐਸਐਸ ਕਮਾਥਾਗੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -25) ਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਿੰਡ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ -6) ਅਤੇ ਆਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ 31 ਦਸੰਬਰ 2010 ਅਤੇ 1 ਜਨਵਰੀ 2011 ਦੀ ਦਰਮਿਆਨੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੰਗਨਾਬਾਸੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -1) ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਦਰਜ ਐਫਆਈਆਰ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ -22) ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -6) ਨੇ ਸੰਗਾਨਬਾਸੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -1) ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕਿ ਸੰਗਾਨਬਾਸੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -1) ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਬਾਰੇ 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -6) ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਰ 28 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 6:30 ਵਜੇ ਤੋਂ ਲਾਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸਿਰਫ 1 ਜਨਵਰੀ 2011 ਦੀ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ 6) ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ 'ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਵੇਖੇ ਗਏ' ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਸਥਿਰ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਹਨ।

10. ਖਾਨਾਪੁਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਿੰਡ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਬਸਤੀਆਂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਅਤੇ ਦੂਰ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲਾ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਗਭਗ 19 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਹਨਮੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -4), ਜਿਸ ਨੇ 29 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ -6), ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੁਆਂਢੀ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -6) ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਅਤੇ ਸਧਾਰਣ ਲੋਕ ਹਨ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੇੜਿਓਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਵਿਚਾਲੇ ਦੋਸਤੀ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਹਨਮੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -4), ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -6) ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਆਰ ਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਗਲਤ ਭੂਮਿਕਾ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ -6) ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਹੈ; ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਆਰ ਲਾਪਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਹਨਮੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -4) ਦੀ ਉਲਟ-ਪੜਤਾਲ ਤੋਂ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਭਾਵ 31 ਦਸੰਬਰ, 2010 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੂਰਾ ਪਿੰਡ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੋਈ ਭਿਆਨਕ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਯੱਲਾਪਗੌੜਾ ਕਾਗਦਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -7), ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਡੀਗੌਂਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਅੱਗੇ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੇਨੀਹਲਾ ਵੱਲ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲਿਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਨੁਸਾਰ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਡਰਾਈਵਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਾਪਤਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜੋ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -6) ਦੇ ਕਰੀਬੀ ਸਨ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆਏ ਸਨ, ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਹਨਮੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -4) ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -6) ਦੇ ਬਿਆਨ ਕਿ ਆਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -6) ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਤਿਕਥਨੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ

ਆਰ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਸਕੁਟ ਦੇਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਆਰ 28 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 6:30 ਵਜੇ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -6) ਦੇ ਘਰ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਟੀਵੀ ਦੇਖਣ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਬੇਸਮਝੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 28 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 6.30 ਵਜੇ ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5) ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -6) ਦੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਆਰ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।

11. ਯੱਲਾਪਗੌੜਾ ਕਾਗਦਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -7), ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਡੀਗੌੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਕੋਲ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੰਮ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਪੀੜਤ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਦੀ ਵਿਚ ਸੁੱਟਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਬੋਰੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਯੱਲਾਪਗੌੜਾ ਕਾਗਦਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -7) ਦੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਥਿਤੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬਦਲ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 31 ਦਸੰਬਰ 2010 ਅਤੇ 1 ਜਨਵਰੀ 2011 ਦੀ ਦਰਮਿਆਨੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੰਗਾਨਾਬਾਸੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -1) ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਝਲਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਜਤਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਪੇਂਡੂ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਆਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੋਰੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਆਰ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਰ ਦੇ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਅਤੇ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਲੜਕੀ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਟੀਵੀ ਦੇਖਣ ਲਈ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਘਰ ਗਈ ਸੀ। ਕਮਾਥਾਗੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-25) ਦਾ ਬਿਆਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਪੱਖ ਜਾਂ ਸੰਗਾਨਾਬਾਸੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -1), ਹਨਮੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -4), ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5), ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ -6), ਯੱਲਾਪਗੌੜਾ ਕਾਗਦਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -7), ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਡੀਗੌੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਯਲਵਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।

12. ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਯਲਾਪਾਗੌੜਾ ਕਾਗਦਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -7), ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਡੀਗੌੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤੀ ਗਵਾਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਰੀਖ ਦੇ ਅੰਤਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਯਲਾਪਾਗੌੜਾ ਕਾਗਦਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -7), ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਡੀਗੇਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਡੀਗੇਪਾ

ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਗਵਾਹ ਹਨ. ਯੱਲਾਪਗੌੜਾ ਕਾਗਦਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -7) ਨੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 28 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਰਾਤ 8:30 ਵਜੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਵੇਖਣ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਬਾਰੇ ਯਲਾਪਾਗੌੜਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -7) ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਉਲਟ, ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਡੀਗੌੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਰਾਤ 8:30 ਵਜੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਬੋਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਰੀਖ - 30 ਦਸੰਬਰ 2010 - ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਦੁਆਰਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਗਦੀਗੌੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਦੁਆਰਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਦੀ ਅਸੰਤੁਲਨਤਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਰਾਜ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਲਟ-ਪੜਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਅਸਥਿਰ ਅਤੇ ਗਲਤ ਦੱਸਕੇ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਵੀਕਾਰਕੀਤੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਲੈਣ ਲਈ ਗਵਾਹਾਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

13. ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਕਿ ਯਲਾਪਗੌੜਾ ਕਾਗਦਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -7), ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ - 8), ਗਡੀਗੌੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ - 10) ਗਵਾਹ ਹਨ, ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਈਟ ਨਕਸ਼ੇ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ -8) ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ / ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਯੱਲਾਪਗੌੜਾ ਕਾਗਦਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -7) ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਨਦੀ ਤੱਕ ਦਾ ਰਸਤਾ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਲੰਬਾ ਹੈ. ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸਰੈਡੀ ਰਾਮਗੌੜਾ ਹੋਸਾਮਨੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -15) ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਬੇਨੀਹਾਲਾ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉਸ ਦੇ ਖੇਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੂੜੇ ਦੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਝਾੜੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅੱਗੇ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਖੇਤ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜੀਬ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

14. ਦੂਜਾ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਡੀਗੌੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਦੁਆਰਾ 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਾਰੀਖ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੋਰੀ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਝੂਠੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ

ਬੱਚਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਲਗਭਗ 8:30 ਵਜੇ। ਗਵਾਹ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਘਟਨਾ ਦੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਵੇਖਣ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਤਾਰੀਖਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਗ੍ਰੈਗੋਰੀਅਨ ਕੈਲੰਡਰ ਵਿੱਚ, ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਜਾਂ ਨਤੀਜੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ.

15. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੋ ਗੱਲ ਗੱਲ ਹੋਈ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 29 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਹਨਮੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -4) ਨੇ ਸ਼ਾਮ 5:00 ਵਜੇ ਗੁੰਮਸ਼ੁਦਗੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ -6) ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਆਰ, ਸੰਗਨਬਾਸੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -1) ਅਤੇ ਸ਼ਿਵਾਲੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -19) ਦੇ ਮਾਪੇ ਵੀ ਪਿੰਡ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ। ਜੇ ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਡੀਗੌਂਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਨੇ 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜ ਲੈਂਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਲੜਕੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਆਰ ਦਾ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣਾ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਡੀਗੌਂਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਵੇਖਣ ਦੀ ਤਾਰੀਖ 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਸੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਦੀਗੌਂਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਪੂਰਵਕ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 30 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਸੰਗਾਨਬਾਸੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -1) ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੇਖਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤਾਰੀਖਾਂ ਦੀ ਅਸੰਤੁਲਨਤਾ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਕਾਰਨ ਅਣਜਾਣੇ ਜਾਂ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਜੋਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ.

16. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਗਦੀਗੌਂਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9), ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10), ਰਾਜਸਾਬ ਨਦਾਫ (ਪੀਡਬਲਯੂ -11), ਸ਼ੰਕਰੱਪਾ ਤਾਦਾਸੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -12), ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਰੇਡੀ ਰਾਮਨਾਗੌੜਾ ਹੋਸਮਾਨੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -15) ਅਤੇ ਬੀ ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -24) ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਬਚੀ ਹੈ ਕਿ ਆਰ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਦੋ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੋਰੀ ਵਿੱਚ ਲੁਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਮਿਡਰਿਫਹਾਈ ਪਾਣੀ ਸੀ। ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗਦੀਗੌਂਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9) ਅਤੇ ਹਨਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10) ਨੇ ਲਗਭਗ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਤਰਜ਼ 'ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ, ਬਲਕਿ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਸੰਭਾਵਿਤ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ **ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ,**[1] ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਥਿਤੀ ਮੰਨਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ **ਰਣਜੀਤ ਕੁਮਾਰ ਹਲਦਾਰ ਬਨਾਮ ਸਿੱਕਮ ਰਾਜ**[2] ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸਥਿਤੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

17. ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਵੱਲ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰ ਨਾਲ 28 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਿਰੀਸ਼ ਮਰਾਡੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -20) ਨੇ 1 ਜਨਵਰੀ 2011 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 10:00 ਵਜੇ ਆਰ ਦੀ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਸਥਾਰ ਪੂਰਵਕ ਹੈ ਅਤੇ ਯੋਨੀ 'ਤੇ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਸੱਟ, ਮੂਤਰ ਤੱਕ ਅਤੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਹਾਈਮਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਗਰਦਨ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਰਮ ਟਿਸ਼ੂ ਦੀ ਸੱਟ ਵੀ ਸੀ।

18. ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਸਾਹ ਘੁੱਟਣਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਡੁੱਬਣ ਕਾਰਨ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪੀਡਬਲਯੂ-20 ਨੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਦਾ ਫਲੋਟਿੰਗ ਟੈਸਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾਸ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਚਮੜੀ ਵੀ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਛਿਲਕ ਗਈ ਸੀ। ਛੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਵੱਡੀਆਂ ਅੰਤੜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਫੇਫੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭੀੜ ਸੀ। ਜਾਂਚ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ -2) ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚਿਹਰਾ ਸੋਜਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਚਮੜੀ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਫਟੀ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਕਾਲਾ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰੀਰ ਗਰਦਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਕਮਰ ਤੱਕ ਸੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਚਮੜੀ ਫਟ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਲੱਤਾਂ ਸੁਜ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਚਮੜੀ ਫਟ ਗਈ ਸੀ, ਕਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ (ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ -11) ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਦਾ ਸਮਾਂ 72-86 ਘੰਟੇ ਦਰਜ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਆਰ ਨਾਲ 28 ਦਸੰਬਰ 2010 ਨੂੰ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

19. ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸੀਂ ਮੋਦੀ ਦੀ ਮੈਡੀਕਲ ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਅਤੇ ਟੌਕਸੀਕੋਲੋਜੀ, 25 ਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ (2016), ਅਧਿਆਇ 15 - 'ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਸਮਾਂ' ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਰਾਏ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪੰਨਾ 352 'ਤੇ, ਗ੍ਰੰਥ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਦਰ ਹਵਾ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਤਾਪਮਾਨ ਵਧੇਰੇ ਇਕਸਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਹਵਾ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਹਵਾ ਨਾਲੋਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦੁੱਗਣਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ,

---

[1](2012) 12 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 158, ਪੈਰਾ 17 ਉੱਤੇ।

[2](2019) 7 ਐਸਸੀਸੀ 684

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਡੂੰਘੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਲਾਸ਼ ਸੀਵਰੇਜ ਨਾਲ ਦੂਸ਼ਿਤ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਜਲਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਦੀ ਫਲੋਟੇਸ਼ਨ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਡੁੱਬੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਗਾੜ ਜਾਂ ਪੁੱਟਣ ਦੀਆਂ ਗੈਸਾਂ ਵਿਕਸਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ, ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ 24 ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਦੋ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਤਹ 'ਤੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਲਵਾਯੂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਪੰਦਰਵਾੜੇ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦਾ ਹੈ। ਸੜੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਦੀ ਫਲੋਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭਾਰੀ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਭਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਤਹ 'ਤੇ ਤੈਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਦੇ ਫਲੋਟੇਸ਼ਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਿਆਦ ਉਮਰ, ਲਿੰਗ, ਸਰੀਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਸਾਲ ਦੇ ਮੌਸਮ ਅਤੇ ਪਾਣੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ. ਜਿਹੜੇ ਸਰੀਰ ਭਾਰ ਵਿੱਚ ਹਲਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗਰੈਵਿਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜਲਦੀ ਤੈਰਦੇ ਹਨ।

20. ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਦਸੰਬਰ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਭਾਵ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦਸੰਬਰ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਤਾਪਮਾਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅੰਕੜਿਆਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਰਗੁੰਡ (ਜਿਸ ਤਾਲੁਕਾ ਵਿੱਚ ਖਾਨਾਪੁਰ ਪਿੰਡ ਸਥਿਤ ਹੈ) ਵਿੱਚ ਦਸੰਬਰ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਤਾਪਮਾਨ 19 ਤੋਂ 29 ਡਿਗਰੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਤਾਪਮਾਨ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਰੀਰ ਦਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਿੱਸਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ. ਪਰ ਸਰੀਰ ਤੈਰ ਕੇ ਸਤਹ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ ਸੀ। ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰੀਰ ਸੋਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸੜ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਚਮੜੀ ਦਾ ਰੰਗ ਵਿਗੜ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਪਿਊਟਰਫੈਕਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ. ਇਸ ਲਈ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਪੰਚਨਾਮਾ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਗਾਨਬਾਸੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -1), ਹਨਮੱਪਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ -4), ਵੈਂਕਟਵਵਾ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -5), ਅਜੀਤ ਪਾਟਿਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -6), ਯਲਾਪਗੌੜਾ ਕਾਗਦਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ -7), ਭੀਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -8), ਗਡੀਗੇੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -9), ਹਨਾਮੱਪਾ ਤਲਾਵਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ -10), ਰਾਜੇਸ਼ਬ ਤਾਦਾਸੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -11), ਸ਼ੰਕਰੱਪਾ ਤਾਦਾਸੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ -12) ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

21. ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪੰਜ ਗੁਣਾ ਟੈਸਟ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਸ਼ਰਦ ਬਿਰਧੀਚੰਦ ਸਰਦਾ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ[3] ਵਿੱਚ ਫਜ਼ਲ ਅਲੀ ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰਭਰ ਹਾਲਾਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਹਨ; ਉਹ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਰੁਝਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਇੰਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਿੱਟੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ; ਸਥਾਪਤ ਤੱਥ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹਰ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਰ ਆਦਿ ਦੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

22. ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਕਸੂਰਵਾਰਤਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨਾਲ ਹੀ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 1 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਹਨ।

23. ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਕੇਸ-ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਵਿਆਪਕ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਰਾਏ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਕੋਈ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਨਹੀਂ ਲੱਭੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੰਭੀਰ ਹਾਲਾਤ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਤਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਉਸ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "... ਜਦੋਂ 5 ਸਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਮਾਸੂਮ ਅਤੇ ਬੇਸਹਾਰਾ ਲੜਕੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਵਹਿਸ਼ੀਆਨਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਜੁਰਮ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਗੁੱਸੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਰ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੇਸ ਨੂੰ "ਦੁਰਲੱਭ ਤੋਂ ਦੁਰਲੱਭ" ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ, ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਘਿਨਾਉਣੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਾਜ ਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਦਿੱਤਾ।

24. ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਕੇ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 (2) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ,

1973 (ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, 'ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ.') ਸਜ਼ਾ ਬਾਰੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾ ਸੁਣਕੇ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਕਿ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਹਾਲਾਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਿ ਕੇਸ 'ਦੁਰਲੱਭ ਤੋਂ ਦੁਰਲੱਭ' ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਿਰਫ 25 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਲਈ ਖਤਰਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲੰਬੀ ਮਿਆਦ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸੀਮਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਉਪਰੋਕਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਹੈ:

1) ਕਤਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ 5 ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਚੀ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧ ਹੈ, ਪਰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਜਾਂ ਘਿਨਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

2) ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਰਾਜ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਸਮਾਜ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਖਤਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਬੰਦ ਹੈ।

3) ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਰਕ ਹੈ।

4) ਅਪਰਾਧਿਕ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਘਾਟ ਇੱਕ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਾਰਕ ਹੈ

5) ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਵਿਵਹਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

6) ਗਰੀਬੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਕਮੀ ਸਮੇਤ ਸਮਾਜਿਕ ਆਰਥਿਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

7) ਸ਼ਾਇਦ ਦੋਸ਼ੀ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਅਗਲੇਰੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ।

8. ਦੋਸ਼ੀ 8.03.2012 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਿਛਲੇ 9 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਗਾਂਧੀ ਰਿਸਰਚ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ, ਜਲਗਾਓਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਇੱਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 'ਗਾਂਧੀ ਵਿਚਾਰ ਸੰਸਕਾਰ ਪਰੀਖਿਆ' ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਸੀ

2017-18 ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਗਾਂਧੀ ਰਿਸਰਚ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ, ਜਲਗਾਓਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈੱਬਸਾਈਟ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਹਿੰਸਾ ਦੀ ਕਲਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ "ਜੀਵੀਐਸਪੀ (ਟਿਕਾਊ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਗਾਂਧੀਵਾਦੀ ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ - ਗਾਂਧੀ ਵਿਚਾਰ ਸੰਸਕਾਰ ਪਰੀਖਿਆ) ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਵਿਆਪੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੁਣੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਖੋਜ ਸੰਸਥਾ ਯੋਗਵਿਦਿਆ ਗੁਰੂਕੁਲ ਦੁਆਰਾ 22 ਦਸੰਬਰ 2016 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਯੋਗ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੋਰਸ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ, ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਹਸਪਤਾਲ, ਬੇਲਗਾਵੀ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ 4 ਸਤੰਬਰ 2021 ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਓਰਲ ਜਨਰਲਾਈਜ਼ਡ ਸਬਮਿਊਕੋਸਲ ਫਾਈਬਰੋਸਿਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰੀਮੈਲੀਗਨੈਂਟ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ

25. ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਬਿਆਨ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤੋਂ ਜ਼ੋਰ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਰਾਜ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਮਾਜ ਦੇ ਨੈਤਿਕ ਤਾਣੇ-ਬਾਣੇ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਅਸਧਾਰਨ ਅਪਰਾਧ ਹਨ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ 'ਦੁਰਲੱਭ ਤੋਂ ਦੁਰਲੱਭ' ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਿਸਕੁਟ ਦੇਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਚੀ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਰ ਵਿਰੋਧ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਉਕਸਾਵੇ. ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਅਪਰਾਧ ਰਿਕਾਰਡ ਬਿਊਰੋ (ਐੱਨ. ਸੀ. ਆਰ. ਬੀ.) ਦੇ ਅੰਕੜਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਲ 2020 ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਔਸਤਨ 77 ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੋਈਆਂ, ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਸਖਤ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ।

26. ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੰਨਾ 186 ਅਤੇ 187 'ਤੇ ਗੌਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਦਿਨ ਹੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 (2) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ 'ਤੇ ਸੁਣਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, 4 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ, ਤਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 2 ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 (2) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਦਗਦੂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ, 5 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 3 ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ

[4](1960) 4 ਐਸਸੀਸੀ 190

[5](1977) 3 ਐਸਸੀਸੀ 68

ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ 'ਤੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਜੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਇਸ ਨੂੰ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਕੇ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰੇ। ਵਧੇਰੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, **ਡਗਦੂ** (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਗੋਸਵਾਮੀ ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ:

> "ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਜ਼ਾ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 (2) ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਤੁਰੰਤ ਅਪੀਲ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਚੁਣਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਮੌਕਾ ਦੇਵੇ।

ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਦੈ ਯੂ ਲਲਿਤ, ਜੇ., **ਸ਼ਤਰੂਘਨ ਬਬਨ ਮੇਸ਼ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ,**[6] ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 (2) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ ਦਗਦੂ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

27. **ਸ਼ਤਰੂਘਨ ਬਬਨ ਮੇਸ਼ਰਾਮ** (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ, ਪਿਛਲੇ 40 ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ 67 ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਸਰਵੇਖਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 376 ਅਤੇ 302 ਤਹਿਤ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਉਮਰ 16 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ:

> 35.1. ਇਨ੍ਹਾਂ 67 ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 15 ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਉਕਤ 15 ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਤਿੰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ (ਨੰਬਰ 26-ਏ, 33-ਏ ਅਤੇ 41-ਏ) ਵਿਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਮੀਖਿਆ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬਾਕੀ 12 ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਦੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ (ਜਿੱਥੇ ਮੁਹੰਮਦ ਵਿਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਸਮੀਖਿਆ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ)। ਆਰਿਫ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ), ਅਰਥਾਤ, ਐਸਐਲ ਨੰਬਰ 51-ਏ ਅਤੇ 65-ਏ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮੀਖਿਆ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅੱਜ ਤੱਕ, 67 ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ 12 ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁੱਖ ਅਪਰਾਧ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 376 ਅਤੇ 302 ਤਹਿਤ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 16 ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ।

---

[6](2021) 1 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 596

35.2. ਇਨ੍ਹਾਂ 67 ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 51 ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਉਮਰ 12 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ 51 ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ 12 ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿਚ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 3 ਮਾਮਲਿਆਂ (ਨੰਬਰ 26-ਏ, 33-ਏ ਅਤੇ 41-ਏ) ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਅੰਕੜਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀੜਤ ਦੀ ਘੱਟ ਉਮਰ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇਕੋ ਇਕ ਜਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ 67 ਮਾਮਲੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲਦੇ। ਬੰਟੂ ਉਰਫ ਨਰੇਸ਼ ਗਿਰੀ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ,[7] ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਚੀ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਘਿਨਾਉਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿੰਦਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਦੁਰਲੱਭ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਵੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪਿਛੋਕੜ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਜਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਜ ਲਈ ਗੰਭੀਰ ਖਤਰਾ ਹੋਵੇਗਾ।

28. ਵਿਦਵਾਨ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ "ਜੁਰਮ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਿਨਾਉਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਬੇਰਹਿਮੀ, ਵਹਿਸ਼ੀਆਨਾ ਅਤੇ ਬਗਾਵਤ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਛੋਟੀ ਉਮਰ (23/25 ਸਾਲ) ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਕਾਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਗਲਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪਿਛੋਕੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਸੀ. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਾਜ ਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਖਤਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ, ਬੇਲਗਾਮ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ 17 ਜੁਲਾਈ 2017 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਾਲੇ ਕੈਦੀ ਨਾਮਾਤਰ ਰੋਲ ਤੋਂ ਇਹ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ 'ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ' ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਵਜੋਂ ਮੰਨਾਂਗੇ, ਜੋ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਮੋੜ ਲੈਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ

---

[7](2001) 9 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 615

(23/25 ਸਾਲ),[8] ਉਸ ਦਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਮਾਜਿਕ-ਆਰਥਿਕ ਪਿਛੋਕੜ,[9] ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ, ਅਪਰਾਧ ਦੀ[10] ਗੈਰ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ,[11] ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ 10 ਸਾਲ 10 ਮਹੀਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਹਨ, ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕਾਰਕਾਂ ਵਜੋਂ ਭਾਰ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ ਜੋ ਸਿਰਫ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਰਾਜ ਨੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਮਾਜ ਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਖਤਰੇ ਵਜੋਂ ਹਿੰਸਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਰੇਗਾ; ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਘਿਨਾਉਣਾ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਮਰ ਕੈਦ ਉਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਜੀਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਾਜ ਲਈ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਖਤਰਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਤਰੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੇਗੀ। ਸਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਧਾਰ, ਮੁੜ ਵਸੇਬੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਗਾਊਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ.

29. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਕ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਹਾਈ/ ਮੁਆਫੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤੀਹ (30) ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਅਸਲ ਕੈਦ ਨਹੀਂ ਕੱਟ ਲੈਂਦਾ। ਹੋਰ ਵਾਕਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਚੱਲਣਗੀਆਂ ਨਾ ਕਿ ਲਗਾਤਾਰ। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 376 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

30. ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 302, 376, 364, 366ਏ ਅਤੇ 201 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 376, 364, 366 ਏ ਅਤੇ 201 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਕੇ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 30 ਸਾਲ ਦੀ ਅਸਲ ਕੈਦ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਹਾਈ/ ਮੁਆਫੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ

---

[8] ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਦਸ਼ਰਥ ਬੋਰਾਟੇ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ, (2015) 6 ਐਸਸੀਸੀ 652

[9] ਮੁਲਾ ਬਨਾਮ। ਯੂ.ਪੀ. ਰਾਜ, (2010) 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 508

[10] ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਦਸ਼ਰਥ ਬੋਰਾਟੇ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ, (2015) 6 ਐਸਸੀਸੀ 652

[11] ਮੋਹਨ ਬਨਾਮ ਟੀ.ਐਨ. ਰਾਜ, (1998) 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 336; ਅਖਤਰ ਬਨਾਮ ਅਖਤਰ। ਯੂਪੀ ਰਾਜ, (1999) 6 ਐਸਸੀਸੀ 60

ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਚੱਲਣਗੀਆਂ ਨਾ ਕਿ ਲਗਾਤਾਰ।[12]

ਅਪੀਲਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਬਕਾਇਆ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨਿਧੀ ਜੈਨ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਬੇਦਾਅਵਾ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ/ਨਿਆਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ/ ਨਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।

